

לזכרו של מנחם (ממי) בלטמן

מנחם נולד בירושלים ביום ח' בכסלו תשכ"ד (24.11.63). ממי, זה הכינוי שניתן לו, עבר את מסלול-הלימודים המקובל: בית-ספר ממלכתי בירושלים ובית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית, שבו למד בהצלחה רבה. שעה שהגיעה עת גיוסו לצה"ל, בחר ממי בחיל-המדיעין ועבר קורס-קצינים. בשל הצטיינותו בתפקידים שהוטלו עליו נבחר לפקד על קורס חשוב של החיל. ממי היה המפקד הצעיר ביותר שהוצב בראש אותו הקורס וזכה לשבחים מפני מפקדיו וחניכיו כאחד.

לאחר שחרורו מצה"ל החל ממי ללמוד בפקולטה למשפטים של האוניברסיטה העברית בירושלים. הוא נכלל פעמיים ברשימת התלמידים המצטיינים ("רשימת הדיקן") ובשנות-לימודיו השנייה והשלישית כיהן כחבר מערכת "משפטים". לצד עיסוקיו הרבים בלימודים, במערכת "משפטים" ובמשימות אחרות שנטל על עצמו, שמר ממי אמונים לידידים בלב ובנפש, אשר חלקם ליווה אותו מילדות ואחרים הצטרפו במהלך הדרך; עמם שוחח והתווכח רבות, עמם השתתף בתחביבים שונים ועמם טייל בירושלים וסביבותיה, ברחבי הארץ ואף מחוצה לה.

מרהמוות פגע בו ביום ה', ז' בשבט תשמ"ט (12.1.89), שעה שחזר מטיול בחרמון. המכונית שבה נסע התדרדרה לתהום, וממי, שישב במושב האחורי, נהרג במקום.

הבשורה המרה על מותו של קמי מסרבת לחדור לתודעתי. הכאב מטשטש את הגבול שבין העובדות לבין חשיבה איראציונלית. רק המציאות היומיומית. בשגרתה האכזרית, ממחישה עד כמה קשה האובדן ועד כמה גדול החלל שקמי השאיר. באשר אפנה, אחסר את חיוניותו ואת נוכחותו הכובשת ואין מכך מפלט. קמי היה חברם הטוב של רבים. היתה לו היכולת הנדירה להיות מסור לכולם, להקשיב, להבין ולעזור. מעולם לא השאיר אחריו טינה או מרירות, ועל-כן היה והינו מופת לחבר אמת. גם מי שלא נמנה עם חוג ידידיו הקרובים של קמי, ידע להעריכו. שהות קצרה במחיצתו, די היה בה כדי לעמוד על טוב-הלב, אהבת-החיים וחשי-ההומור שבהם ניחן. קמי היה מתלמידה המצטיינים של הפקולטה, ולהישגיו המעולים הגיע בצניעות. הוא שאב סיפוק והנאה מהישגיו, אך לא דווקא אלה היו המניע. אהבת המשפט והתלהבות אמתית מתחום זה שאותו ראה בהקשרו החברתי הרחב הם שדחפו אותו. דרכינו, של קמי ושלי, היו שלובות בשלוש-עשרה שנים. ניסיתי לתרגם למלים את שלמדתי בתקופה זו על עוצמת אישיותו של קמי, שילוב של חוכמה, רגישות וחום אנושי. דלות המלים ואין בכוחן להביע אף מקצת מהרגשות ומרחשי-הלב שלהם שותפים כה רבים. את קמי נזכור לעולם ולעולם נתגעגע.

בעז בירן